

Bólintok.

Kezét felém nyújtja, de nem tudok rá reagálni. Az agyam furán működik, mintha függetlenül volna magát tőlem, felettem lebegne, s biztos távolból irányítana, akár egy tábornok.

Mit kell most tennem? Felhívom Stephennt. Délután negyed négy van. Hány óra van ilyenkor Montrealban? Nincs is nálam a telefonszáma. Emily nénié sem. Majd később telefonálok nekik. Vissza kell mennem a tanterembe, és helyettest is kell kérnem. Hány

nap szabadságot vegyek ki? Általában egy hetet engedélyeznek...

Amikor visszatérek az osztályterembe, éppen látom, ahogy Sigmund rohan vissza padjába a táblától, amelyről letörölt valamit. Kicsöngetésig az osztálynak csöndben kell olvasnia.

Fél hatkor már úton vagyok Grantonba. Igen rosszak az útviszonyok ezen az estén. Szítal az eső, emiatt csúszik néhol az út. Több időbe telik így odaérni, mint általában. De nem sietek, hogy Obasant láthassam.

ANTONIO D'ALFONSO

Az írásról

(részlet)

Az írás emlékezet. Az írás a valóság lényegi elemeire bontása. Az írás elutasít, suttog, lerombol. Beszédmód – akkor is, amikor elbeszél. Annak ellenére, hogy az elbeszélés velejárója az őszinteség, a történet kiszínezése, bonyolítása.

***

A nyelv önmagát tartalmazza. A nyelv nem tartalmazza az emlékezetet. Akár semmit sem tartalmaz. A nyelv önmaga által túlterhelt. Olyan energia, ami a nyelv használóját előre hajtja. Akár tetszik ez neki, akár nem.

***

A nyelv sosem semleges. Azt a jelentést fejezi ki, amivel egy nép a nyelvet megtöltötte. Írni annyi, mint népünk hangjára emlékezni, azok hangjára, akik előttünk éltek. Arra emlékeztet, mit lehet, és mit nem lehet csinálni az anyanyelveddel.

***

Írni annyi, mint emlékezni. Feljegyezni mindazt, amit a nyelv megérint.

***

A nyelvet két ember sosem használja ugyanúgy. Ugyanazt a nyelvet két ember sosem használja ugyanúgy. Ezek a különbözőségek alkotják a nemzetet. A különbözőségeit megbecsülni, nem pedig üldözni kell.

***

Tudom utánozni egy másik író stílusát. Egy adott korszak vagy évszázad íróinak stíluseszközeivel csak versenyezni tudok. A végén azonban egyedül találok magam a nyelv üressége előtt. Mert a nyelv óhatatlanul elveszti minden emlékét, amikor egy író keze közé kerül.

Különösen, amikor az író olyan nyelvet használ, ami nem sajátja, ami nem az ő népének nyelve. Különbség.

***

Feljegyezni a nyelv üzeneteit, ez indít arra, hogy írjak. Egy adott nyelv emlékével az agyamban írok, és ezt az emléket egy másik nyelven fejezem ki. Az emlékek násza. Nem tudok úgy írni, hogy figyelmen kívül hagyjam az olasz szavakat, amelyekkel önmagam számára leírom azt a zavarbaejtő látványt, mennyire ura az ember a természetnek Guglionesi bérceiről nézve.

***

Számomra az olasz is tanult nyelv. Észak nyelve, gondolataim nem ezen formálódtak, s nem is ennek zenéjét hallok éjjel, amikor nem tudok elaludni. A guglionesi dialektusból kell fordítanom olaszra. Amikor írok, fordítok. Olykor nincs szükség fordításra. A szavak angolul vagy franciául jönnek elő. A különbözőségek láncszemei.

***

Nem vagyok amerikai, még ha itt is dolgozom. Túl gyakran elszégyenlem magam, hogy különbözöm, de már elfogadom a különbözőségemet. Az vagyok, ami vagyok, és arra törekszem, hogy úgy fejezzem ki magam, ami leginkább összhangban van saját hússommal és véremmel. Ez az én stílusom. Ez az én nyelvem.

***

Elfelejtetni nem csak azt, ami az olvasott könyv előtt volt, hanem azt a sort is, ami az olvasott sor előtt volt. Megkérdőjelezni, amit az ember természetesen csinál. Megnevezni a stílusát.

***

Írni, de elemezni is. Írni és olvasva lenni. Olvasó nélkül az írás nem létezik, nem válhat emlékezetté.

Kürtösi Katalin fordításai